

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

Tre smutte Sømandssange.

Egen Melodi eller: Den Sømand heisede sit Flag.

Teg kommanderte da jeg foer, En lille vælter
Kutter, Vi femti Mand var fun ombord, men det
var ræske Gutter; Da hændte sig en Sommernat,
Som Runde-Hyr vi peilte, Vi saa en engelsk stor
Fregat, som lige mod os seilte.

2. Hvad Satan, tænkte jeg — i Hast nu maa
jeg resolvere At sende Ham et Kuglekaft Og derpaa
retirere; I aaben Sø at holde Stand, Det vilde
Galskab være; Men hvis jeg faar ham under Land,
vi vil en Dyst probere.

3. Nu sat jeg alle Klude til, som kunne
fremid trække; Men, tænkte jeg, maaesse den vil Dog
snart ind paa os strække. Som sagt, saa gjort,
nu styred jeg Net indad Gissø-Sundet, Og Engelsk-
manden efter mig; Men snart var Spillet vundet.

4. I Sundet laa et lille Skjær, hvortil jeg
noie hjendte, Jeg satte trostig over der, Men hør
nu hvad som hændte: Kan du, saa kan jeg ogsaa
gaa, sag tænkte Engelskmanden, men han stak dybt
— han stodte paa, Og der stod Djævels-Branden.

V box 16:454

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10

0 mm

5. Han sendte mig et Glattelag, hvorpaa jeg
ei kan klage, Jeg heisede det røde Flag, Og gav
ham et tilbage. Nu seiled vi ham agterud, Herved
jeg slutter Visen: Vi gav ham langstiks flere Skud,
Derpaa vi entred' Prisen.

[Nilsson, Martin]

Egen Melodi.

Sølvet det er en fornøelig Stand, Naar
Binden god blæser og føie os kan; Med Bramseil
og Læseil vi seile galant Til fremmede Stæder, hvor
Piger vi fandt.

2. Landmanden ved ei hvad vi har probert,
Skjont vi undertiden er lidt øfsteimeert; Det var
udi Julen vi leved' galant, Med Dands og med
Musik vi Punschbollen fandt.

3. Den anden Dags Morgen det hændte sig
saa, Vi op til vort Topseil klosrevet at faa; men
Stormen den tilstog saa vi Kloffen ni, For klosrevet
Storseil og Stagfok laa bi.

4. Da Stormen nu tilstog alt som en Orkan,
Saa satte vi til lidt af vores Mesan, Vort Stor-
seil blev fastgjort og Stagfokken ned, Til hvad os
der hændte vi vare bered.

5. Ved Midnat paa Siden en Braads vi
fik, Saa vi blev omvæltet og Alt fra os gik. Vor
Kaptein var kjæl, han os oplivede, Tog Vinflasken
op for at styrke vort Mod.

6. Vi kapped' og gjorde hvad os syntes bedst
Og drev da af Binden, som var af Nordvest, Tre
Etmaal omkring paa det brusende Hav, Vi troede
Nordøen skulle blive vor Grav.

7. Den tredje Dags Morgen en Seiler vi
saae, Vor Baad vi udsatte fra Borde vi laa; Vi
kom nu strax over paa Dækket for sandt, Og nu
vi befandt os tolv Mile fra Land.

8. Den fjerde Dag kom vi paa en Engels-
mand, En Paket imellem Cadiz og Høisandt; De
Alle var imod os, saa det var en Lyft, snart kom
vi island paa den alvariske Kyst.

9. En Reise vi Alle har ester os ladt, Som
fortsattes indtil vi Aros fil fat. Vor Kapteins Navn
Peder Eriksen var, Galeasen Sex Brødre fra Haa-
borg os bar.

[Strandberg, Julius]

Egen Melodi.

Den Sømand heisede sit Flag, Og drog til
fremmed Strande: „Min Elskede, et Aar, en Dag
Jeg er i fjerne Lande; Men naar paa Danmarks
Slette grøn Sig Rosen etter neier, Da slaar vor
Gjensyns Time sjøn, Mit Flag her etter vaier.“

2. Den Pige vented' Aar og Dag I Hjem-
mets stille Hygge, Hun saa dog ei Sømandens
Flag, Og ei den Gjensyns Lykke. Da meldte sig
saamangen Svend Med baade Haand og Hjerte:

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

„Din Sømand kommer ei igjen!“ Dog hun fun ham begjært.

3. Der gif to Aar, der gif vel tre, Hun blegnede saa saare, Nu faar jeg ei min Ven at se, Saa følded' hun en Taare; Hun blev saa mat, hun blev saa svag Og laa paa Sygeleie; Hun spurgte Rat, hun spurgte Dag: „Har I set Flaget vaie?“

4. Og Doktorens Recept og Kur Gi funde Lindring give, Der hjalp ei Piller og Mixtur Og hvad han funde skrive. Paa Hovedet han rystede: Hun staar ei til at redde; I Død er Fred, han trøstede, Da hun saa Moder græde.

5. Fra Søen hørtes der et Skud, Der saaes et Flag at vaie, Den Sømand spurgte om sin Brud, Og rask til hendes Leie Han illed: „Elsste vær ei vred, I Lænker har jeg suffet; Paa Kampens Dag, saa haard og hed For Saar jeg under bukked.

6. Sørøverne mig førte bort, Mens Blodet Dækket væded, I Fangenskabet laa jeg hårdt, Dog nu — vi Skibet redded. De pinte os saa haardt en Dag, Da undertvang vi Den, Trods Blod og Skrig, med Skib og Flag Og Skat vi stal i Søen.“

7. Og se, hvad Lægen ei formaar, Det kan jo Kjærligheden, Den Pige fra sit Leie staar, Nu vinked' etter Freden. „Trofast jeg vented' Tiden ud, Jeg etter sund mig føler: For mig til Kirken som din Brud, Du slemme Esternøler.“